

# РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. Габрово, 15.12.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I**, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Павел Неделчев

Членове: Пламен Попов  
Славена Койчева

при участието на секретаря Веселина Й. Венкова  
в присъствието на прокурора Надежда Трайчева Желева (ОП-Габрово)  
като разгледа докладваното от Славена Койчева Въззивно административно  
наказателно дело № 20214200600248 по описа за 2021 година

Въззивното производство е образувано по жалба на обвиняемата Е.В. С. от гр. Севлиево, чрез договорния защитник адвокат Р.Б. от АК-Габрово, против Решение № 135 от 30.09.2021 година, постановено по АНД № 367/2021 г. на Районен съд-Габрово.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е признал обвиняемата Е.В.С., родена на 10.07.2001г. в гр. Севлиево, живуща в гр. Габрово, българка, българска гражданка, омъжена, неосъждана, със средно образование, неработеща, ЕГН:\*\*\*\*\* за ВИНОВНА в това, че на 10.01.2021г. в гр. Габрово без надлежно разрешително държала в себе си високорисково наркотично вещество – метамфетамин с нетно тегло 1.18 грама и със съдържание на активен компонент метамфетамин 44.1% на стойност 29.50 лева, като случаят е маловажен – престъпление по чл. 354а, ал. 5, във връзка с ал. 3, т. 1 НК, като на основание чл.78а, ал. 1 от НК я освободил от наказателна отговорност и наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Съдът е осъдил обвиняемата Е.В.С.. да заплати по сметка на ОД на

МВР- гр. Габрово направените в хода на досъдебното производство разноси в размер на 295.65 лв. и по сметка на РС-Габрово направените в хода на съдебното производство разноси в размер на 20 лв.

Съдът е постановил след влизане в сила на решението вещественото доказателство метамфетамин, намиращо се на съхранение в ЦМУ- София, да се отнеме в полза на държавата на основание чл. 354а, ал.6 НК. Съдът е постановил веществените доказателства: 1 брой полиетиленов плик, съдържащ празни опаковки /на задната корица от делото/, да останат на съхранение по делото.

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице в срока по чл.319 ал.1 НПК и срещу подлежащ на проверка съдебен акт, което обуславя процесуалната ѝ допустимост.

Във въззивната жалба се твърди, че решението е неправилно, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон и практиката на съдилищата. Наложено наказание било явно несправедливо и не съответствало на интензитета на деянието и дееца. Неправилно били разтълкувани нормите на наказателния закон от страна на първоинстанционния съд. Неправилно била разтълкувана фактическата обстановка. Обвинителната теза била кредитирана така, както е внесена. Съдът не отчел действителната обществена опасност на деянието и на дееца. Неправилно били разтълкувани нормите на Наказателно-процесуалния кодекс. В ущърб на защитата била толерирана обвинителната теза и в частност доказателствата, на които се позовавало държавното обвинение. Защитата излага доводи за недоказаност на повдигнатото обвинение от обективна страна, като посочва, че в хода на проведеното съдебно следствие не бил изследван въпроса за липсата на надлежно разрешително за държане на наркотично вещество както съставомерен елемент от престъпния състав на чл. 354а, ал.5, вр. ал.3, т.1 НК. Познавайки се на заключението към приетата физико-химична експертиза, защитата сочи аргументи за недоказаност на обвинението в частта, касаеща осъществено държане на наркотично вещество с грамаж над 0,52038 гр. до посоченото в обвинителния акт количество от 1,18 гр. Посочва, че изпълнителното деяние не е било доказано по безспорен и категоричен начин предвид липсата на доказателства за обстоятелствата, свързани с осъществяването му – конкретния притежател на откритото

наркотично вещество и начина на попадане на веществото у обвиняемата. Защитникът на обвиняемата изтъква наличието на фактически противоречия в събраните свидетелски показания на полицейските служители, участвали в полицейската операция. Излагат се аргументи за недоказаност на повдигнатото обвинение от субективна страна поради необоснованост на мотивите на първоинстанционния акт в частта в която е прието, че обвиняемата е съзнавала, че държи конкретното инкриминирано наркотично вещество метамфетамин. При условията на алтернативност защитата прави искане да бъде постановен акт, с който обвиняемата да бъде призната за невиновна на основание чл. 9, ал. 2 НК. При условията на алтернативност се претендира въззивният съд да измени размера на наказанието, като наложи такъв, ориентиран към минимума с оглед семейното положение и финансовите възможности на обвиняемата.

С жалбата не се представят нови доказателства.

В съдебно заседание, проведено на 24.11.2021г. защитникът адв. Р.Б. поддържа жалбата и направените искания.

Обвиняемата Е.С. се явява пред съда и заявява, че поддържа въззивната жалба. След предоставена от въззивния съд възможност по реда на чл. 227 НПК обвиняемата заявява, че не желае да дава обяснения. Моли съда да прояви милост и да се произнесе с правилно решение.

Представителят на държавното обвинение изразява становище, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Съдът, след като прецени всички събрани по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

На 10.01.2021 година в обедните часове на деня обвиняемата С. пътувала в л.а. марка \*\*\* с рег.№ \*\*\*, управляван от свидетеля С., на предна дясна седалка. На задната седалка на автомобила пътували свидетелите Б.К. С. и И.Т.Б.. На кръстовището на бул. „М.“, бул. „С.“ и ул. „В.Д.“ лекият автомобил бил забелязан от полицейски служители, които познавали водача С. във връзка с изпълнение на служебните си задължения. Полицейските служители последвали автомобила по ул. „В.Д.“ и го спрели за проверка чрез подаден звуков и светлинен сигнал. След преустановяване на движението на

превозните средства от полицейския автомобил слезли свидетелите Н.К., Й.Р. и Т.Т. – полицейски служители при РУ-Габрово. В същия момент от страната на предната дясна седалка слязла обвиняемата С.. Полицейските служители забелязали, че обвиняемата държи в ръката си пликче, което хвърлила на земята и се опитала да покрие със сняг. Обвиняемата С. била отведена от полицейските служители към полицейския автомобил, а местопроизшествието било запазено до пристигане на екип, който извършил оглед. Откритото полиетиленово пликче било иззето и впоследствие било установено, че съдържащо се в него кристално вещество реагира на наркотично вещество метамфетамин.

От заключението към извършената в хода на разследването физико - химична експертиза година се установява, че представеният за изследване обект № 1 – бяло кристално вещество с нетно тегло от 1,18 грама представлява метамфетамин с процентно съдържание на активен компонент – метамфетамин в него 44.1% на обща стойност 29,50 лева. С приемо - предавателен протокол № 76531/18.02.2021 г. останалият след извършеното изследване метамфетамин е бил предаден за съхранение на отдел "МРР - НОП" при Централно митническо управление гр. София.

След анализ на събраните по делото доказателства, ценени заедно и поотделно, настоящият въззивен състав установи фактическа обстановка, съвпадаща с описаната и в мотивите на обжалвания първоинстанционен съдебен акт. Събраните гласни, писмени и веществени доказателства по делото потвърждават описаната фактическа обстановка. Фактът да упражнявано държане от страна на обвиняемата Е.С. на наркотичното вещество се установява от показанията на свидетелите Н.К. и Т.Т., както и от протокола за оглед на местопроизшествие на л. 11 от ДП. Видно е, че при извършване на огледа разследващите органи са установили местоположението на предмета на престъплението на разстояние от около метър от предната дясна седалка на автомобила, както и наличието на остатъци от сняг и следи от стъпки около него. От изготвената по делото физико-химична експертиза безпротиворечиво се установява, че иззетото полиетиленово пликче при извършване на огледа съдържа кристално вещество с нетно тегло от 1,18 гр. и със съдържание на активно наркотично вещество с действащ компонент метамфетамин 44,1 % на стойност 29, 50 лева.

Доводите на защитата в посока несъставомерност на деянието поради недоказаност на един от елементите на състава – липсата на издадено надлежно разрешително по ЗКНВП на обвиняемата да държи наркотични вещества, не намират легална опора. Първоинстанционният съд правилно е мотивирал извода си за неоснователност на направеното възражение, като е посочил, че отрицателните юридически факти не подлежат на пряко доказване посредством писмени доказателства и доказателствени средства. Същевременно съгласно чл.3, ал.2 от ЗКНВП и Списък №1 към Приложение №1 по чл.3, ал.1 от НРКРВН метамфетаминът е включен в списъка на растенията и веществата, характеризиращи се с висока степен на риск за общественото здраве и е забранен за приложение в хуманната и ветеринарната медицина. Поради тези съображения използването на метамфетамин не подлежи на разрешителен режим поради което и повдигнатото възражение от страна на защитата се явява неоснователно.

На следващо място обвиняемата и упълномощеният ѝ защитник оспорват правилността на обжалваното решение като излагат аргументи за наличие на фактически несъответствия в събраните свидетелски показания на полицейските служители, участвали в проверката. Въззивният съд намира, че изтъкнатите противоречия, засягащи момента на възприемане от полицейските служители на лекия автомобил в който пътувала обвиняемата, конкретната ръка в която е държала наркотичното вещество и положението на ръката не са съществени и не разколебават крайния извод за доказаност на описаната фактическа обстановка.

Въведените възражения за неправилност на обжалваното решение в частта в която е прието, че обвиняемата е държала наркотично вещество с тегло над 0,52038 гр. до посоченото в обвинителния акт количество от 1,18 гр. са неоснователни. Въз основа на уточненията на вещото лице изготвило физико-химическата съдебна експертиза, дадени в открито съдебно заседание, се установява, че чистото количество на държаното наркотично вещество възлиза на 44.1% от общото нетно тегло на иззетото кристално вещество. В отговорите си вещото лице посочва, че поради сходния вид на наркотичното вещество и използвания примес – диметисулфон, не е възможно прецизното определяне на съдържащото се количество наркотично вещество, респективно на използваната хранителна добавка. Посоченото процентно съотношение между активния компонент и добавения примес в състава на предмета на

престъплението е отчетено при квалификацията на деянието по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, т.1 от НК като маловажен случай и не налага извод за несъставомерност на деянието до изчисленото от защитата количество на използвания примес в състава на инкриминираната вещ.

Въззивният съд намира възраженията на защитата за необоснованост на първоинстанционното решение в частта в която е прието, че обвиняемата е действала при форма на вината пряк умисъл за неоснователни. В мотивите към обжалваното решение районният съд правилно е съобразил поведението на обвиняемата при извършването на полицейската проверка и предприетите действия по укриване на предмета на престъплението. Формираното субективно отношение на дееца намира отражение във външни поведенчески прояви, които могат да предшестват, придружават или последват осъществяването на престъпното деяние. Посредством изследването на начина на реализиране на престъплението и конкретния механизъм на деянието съдът преценява наличието на формирано психично отношение към общественотоопасния характер на деянието и настъпването на общественотоопасните последици.

За да се приеме, че съставът на чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, т. 1 НК е осъществен от субективна страна е достатъчно деецът да разполага с ясна представа, че в негово държане се намира наркотично вещество, независимо дали осъзнава конкретния вид, тегло и съдържание на активен компонент. Опитът на обвиняемата да прикрие предмета на престъплението подкрепя крайния извод за виновно извършване на инкриминираното деяние. С предприетите действия по преустановяване на държането, изхвърляне на полиетиленовия плик извън автомобила и покриването му със сняг с цел възпрепятстване на откриването му от полицейските служители, обвиняемата е демонстрирала ясно и недвусмислено знание за това, че извършва противоправни действия. Въззивният съд напълно възприема като правилен и законосъобразен извода на първоинстанционния съд, че обвиняемата е съзнавала общественотоопасния характер на деянието, предвиждала е неговите общественотоопасни последици и е желала тяхното настъпване. Поради тези съображения въззивният съд намира, че мотивите към обжалваното решение в тази им част за обосновани и законосъобразни.

Доводите на обвиняемата и нейният защитник за несъставомерност на

деянието поради наличие на предпоставките за приложение на чл. 9, ал. 2 НК е могат да бъдат споделени. Действително, количеството метамфетамин, което е открито у Е.С., не е значително и е на ниска стойност. С. не е осъждана за извършени други престъпления от общ характер. Тези обстоятелства са отчетени при квалификацията на деянието по чл. 354а, ал. 5 НК като маловажен случай. Хипотезата на чл. 9, ал. 2 НК е налице, когато деянието, макар формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественноопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Правилно районният съд е съобразил трайната съдебна практика, съгласно която престъплението по чл. 354а НК засяга важни обществени отношения, свързани с опазване на здравето и най-вече това на младите хора, които преимуществено употребяват наркотични вещества, поради което разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК може да бъде прилагана само в инцидентни случаи на държане на наркотични вещества или техните аналози и то в съвсем минимални количества. В конкретния случай обвиняемата е държала високорисково наркотично вещество, чиято употреба е императивно забранена от закона и при извършване на полицейска проверка се е опитала да прикрие факта на упражнявана фактическа власт върху предмета на престъплението. Горното противоречи и на твърдението на жалбоподателя, че обществената опасност на деянието е явно незначителна. В разглеждания случай престъпното деяние накърнява обществените отношения, свързани с опазването на народното здраве. Държането на високорисково наркотично вещество не може да се възприеме, като деяние с незначителна опасност за обществото. Младата възраст на обвиняемата и обстоятелството, че е била бременна към датата на извършване на деянието не е основание да не бъде наложено предвиденото в закона административно наказание. По тази причина, въззивният съд приема, че извършеното не носи белезите на визираната в чл. 9, ал. 2 НК проява, която само формално изпълнява признаците на престъпление.

Пред въззивния съд не се излагат други доводи за неправилност на първоинстанционното решение, което да налага следващо обсъждане. В заключение, може да се направи извод за правилност, мотивираност и законосъобразност на атакуваното решение, което от своя страна обуславя цялостното му потвърждаване. Изведеният в него извод почива на извършения съвкупен анализ на приобщените по делото доказателства.

Налице са предпоставките за приложението на чл. 78а НК. За извършеното от обвиняемата Е.С. умишлено деяние се предвижда наказание глоба до хиляда лева. Е.С. не е осъждана и не е освобождавана от наказателна отговорност по реда на Глава осма, раздел IV от НК. В резултат от извършеното престъпление не са причинени имуществени вреди, които да са съставомерни и да подлежат на възстановяване. Първоинстанционният съд правилно е определил наказание глоба в минималния размер, предвиден в чл. 78 ал.1 НК. Съдът е обсъдил поотделно и съвкупно обстоятелствата по чл. 54, ал. 2 НК, като е отчел превеса на смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно ниската степен на обществена опасност на обвиняемата, чистото съдебно минало, сравнително ниската степен на обществена опасност на конкретното престъпно деяние в съпоставка с обичайните престъпления от този вид. При определяне на размера на административното наказание районният съд е съобразил степента на обществена опасност на деянието и дееца, както и семейното и имотното състояние, отразено в представената декларация за семейно и материално положение на л. 38 от ДП.

Съгласно разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 от НК при освобождаване от наказателна отговорност се налага административно наказание в размер от 1000 лв. до 5000 лв. При определяне на наказанието, първата инстанция е съобразила нормата на чл. 78а, ал. 5 от НК, която забранява налагането на административно наказание в по-голям размер от глобата за извършеното престъпление. В санкционната част на разпоредбата на чл. 354а, ал. 5 НК е предвидено наказание глоба в размер до 1000 лв., поради което единственото възможно административно наказание по чл. 78а, ал. 1 във вр. с чл. 78а, ал. 5 от НК, което може да бъде наложено за престъпление по чл. 354а, ал. 5 НК е глоба в размер на 1000 лв. В случая не е възможно нито да бъде намален размера на така наложеното наказание, нито да бъде увеличен. Това е така, тъй като обвиняемата е освободена от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, а не с наказанието глоба по смисъла на чл. 37, ал. 1 от НК. В противовес на волята на законодателя би било да се приложи едновременно привилегирована процедура по освобождаване от наказателна отговорност и същевременно да се определи наказание глоба по НК. Единствено при положение, че размерът на наказанието глоба, предвидено за съответното престъпление е под минималния размер на административното наказание по чл. 78а НК, се налага максимално предвидения размер на



наказанието глоба в диспозицията на материалната норма. Ето защо, в настоящия случай е безпредметно обсъждането на смекчаващи и отегчаващи отговорността на обвиняемия обстоятелства, доколкото единственото възможно наказание, което следва да бъде наложено е минимално предвиденото в чл. 78а НК, което съответства на максимално определеното в разпоредбата на чл. 354а, ал. 5 от НК.

Въззивният съд намира, че размерът на дължимите разноси е определен правилно на основание чл. 189 ал.3 НПК.

Разпореждането с веществените доказателства е в съответствие с разпоредбите на чл. 354а, ал. 6 НК и чл. 109 НПК.

При извършената служебна проверка въззивният съд не констатира основания за изменение на атакувания съдебен акт и в останалите му части, както и да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Водим от горното и на основание чл. 338 във вр. с чл. 334, т. 6 НПК ,  
съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** Решение № 135 от 30.09.2021 г., постановено по АНД № 367/2021 г. на Районен съд - Габрово.

Решението е окончателно и не подлежи на касационна жалба или протест.

За изготвянето му да се съобщи писмено на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_